Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У. 5583/16
28.12.2017. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Марко Дамњановић, адвокат из Београда, ул. Кнез Михаилова бр. 11-15/IV, ради поништаја решења туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Сектора за бригу о породици и социјалној заштити, Одсека за послове у области популационе политике и финансијске подршке породици са децом, број: 132-04-00019/2016-13 од 18.2.2016. године, у правној ствари признавања права на накнаду зараде, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.12.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА СЕ решење туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Сектора за бригу о породици и социјалној заштити, Одсека за послове у области популационе политике и финансијске подршке породици са децом, број: 132-04-00019/2016-13 од 18.2.2016. године и предмет ВРАЋА туженом, као надлежном органу, на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Београд, ул. Немањина број 22, да тужиљи А.А. из ..., улица ... број ..., накнади трошкове управног спора у износу од 11.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље А.А. из ..., овде тужиље, изјављена против решења града Београда, Градске управе Града Београда, Секретаријата за социјалну заштиту у Београду, број: 132-10936/2015-XIX-03 од 1.12.2015. године, којим је тужиљи, запосленој у Б.Б. ..., признато право на накнаду зараде за време породиљског одсуства и одсуства са рада ради неге детета од 23.2.2015.

до 23.2.2017. године, у износу од 80.005,00 динара, што представља просечну основну бруто зараду запослене утврђену у смислу члана 11. Закона о финансијској подршци породици са децом (став 1.), с тим да именованој припада 100% од износа накнаде зараде утврђеног у ставу 1. (став 2.), те се овако утврђен износ умањује за припадајуће порезе и доприносе (став 3.), с тим да се износ накнаде утврђен у ставу 2. неће мењати за време остваривања права (став 4.), при чему је послодавац дужан да износ накнаде зараде утврђен у ставу 3. исплати подносиоцу захтева истовремено са исплатом зарада осталим запосленим (став 5.), а исплаћена средства из става 2. биће рефундирана послодавцу по достављању доказа да је исплатио накнаду зараде, уз обавезу корисника да пријави сваку промену која је од утицаја на коришћење права у року од 15 дана од дана настале промене (ст. 6. и 7.).

Тужбом поднетом Управном суду дана 1.4.2016. године, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога. У тужби се наводи да је послодавац Б.Б. ... дана 23.2.2015. године донео решење о породиљском одсуству тужиље у трајању од две године, уз потврду о оствареној просечној заради тужиље у претходних 12 месеци, у износу од 140.100,21 динара. Међутим, првостепени орган није прихватио обрачун послодавца, већ је тужиљи утврдио право на мању накнаду зараде од оне коју је утврдио послодавац, а што је тужени орган потврдио овде оспореним решењем. Полазећи од одредаба Закона о финансијској подршци породици са децом и Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици с децом ("Службени гласник РС", бр. 29/02...27/11), наведених у реферату тужбе, тужиља истиче да је првостепеном органу доставила све прописане доказе из којих произлази да просечна месечна зарада тужиље за 12 месеци који претходе месецу у коме отпочиње коришћење породиљског одсуства износи 140.100,21 динара, те да је првостепени орган одлуку о признавању права тужиљи на износ од 80.005,00 динара засновао на погрешном утврђеном чињеничном стању, будући да нису цењени приложени докази у поступку. На погрешно утврђено чињенично стање, тужени орган је, према наводима тужбе, погрешно применио материјално право и то Закон о финансијској подршци породици са децом и Правилник о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици с децом, са напоменом да првостепени и тужени орган нису овлашћени да о висини накнаде за коришћење породиљског одсуства одлучују по дискреционој оцени, с обзиром на то да је износ накнаде прецизно утврђен законом. Предложено је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, односно да, уколико суд нађе да има места поступању у смислу одребе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, поништи оспорено решење и сам реши управну ствар, као и да обавеже туженог да тужиљи накнади трошкове управног спора, и то на име састава тужбе од стане пуномоћника адвоката по АТ, у износу од 11.500,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да се средства за накнаду зараде за време породиљског одсуства, одсуства са рада ради неге детета и одсуства са рада ради посебне неге детета, у складу са одредбом члана 32. Закона о финансијској подршци породици са децом, обезбеђују из буџета Републике Србије, те да се приликом одлучивања води рачуна и о наменском коришћењу тих средстава и спречавању

злоупотреба права, као и довођењу свих породица у једнак положај, да остварују накнаду зараде у складу са законом. Предложио је да суд донесе пресуду, којом ће тужбу одбити као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списа предмета произлази да је тужени орган, поступајући по жалби тужиље оценио да је правилно одлучио првостепени орган, када је ожалбеним решењем тужиљи признао право на накнаду зараде за време породиљског одсуства, по захтеву који је поднела тужиља, као запослена у Б.Б. ..., на начин као у диспозитиву тог решења. Ово из разлога што је по оцени туженог органа правилно првостепени орган у спроведеном поступку утврдио: да је тужиља у Б.Б. ..., засновала радни однос од 1.8.2014. године на основу уговора о раду од 1.8.2014. године, на радном месту извршни директор за техничка питања, а до 31.7.2014. године је била запослена у В.В., што је утврђено увидом у радну књижицу. Наведеним уговором утврђена висина њене зараде тужиље у бруто износу од 206.955,49 динара, док је зарада оснивача и другог извршног директора предузећа утврђена у износу од 97.452,82 динара, с тим да за време коришћења трудничког и породиљског одсуства тужиље није ангажовано друго лице за обављање послова које је тужиља радила, при чему је тужиља на раду ефективно провела три месеца, а треће дете тужиље Г.Г. је рођено .... године. Имајући у виду наведене чињенице, тужени орган наводи да су приликом утврђивања основне зараде тужиље у периоду који је од утицаја на остваривање права (фебруар 2014 – јул 2014. године), за период када је тужиља била запослена у предузећу В.В., узети као меродавни износи исказани у потврди послодавца од 23.2.2015. године, а за период радног односа у предузећу Б.Б. ... (август 2014 – јануар 2015. године), узет је износ основне зараде оснивача и другог извршног директора предузећа Д.Д.. Тужени није прихватио наводе истакнуте у жалби, налазећи да нема оправданог разлога да се тужиљи на чије радно место нико није примљен као замена док се она налази на породиљском одсуству, исплаћује већа основна зарада у односу на зараду оснивача и другог извршног директора предузећа, изузев да се на овај начин увећа њена просечна зарада у периоду који је од утицаја на утврђивање накнаде зараде и да јој се у периоду коришћења породиљског одсуства из средстава буџета Републике Србије врши исплата накнаде зараде у неприпадајућем износу.

По оцени Управног суда, оспорено решење се не може прихватити као правилно и на закону засновано, јер је, по налажењу Суда, донето уз повреду материјалног права, и то одредаба Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени гласник РС", бр. 16/02...107/09), којим је уређена је финансијска подршка породици са децом, тако што је прописано је да у права на финансијску подршку породици са децом, у смислу овог закона, спада и накнада зараде за време породиљског одсуства, као право од општег интереса о чијем се обезбеђивању стара Република (члан 9. став 1. тачка 1) и став 2.), при чему ту накнаду остварују запослени код правних и физичких лица (члан 10. став 1. тачка 1)).

Одредбама члана 11. Закона о финансијској подршци породици са децом прописано је да се накнада зараде за време породиљског одсуства утврђује у висини просечне основне зараде запосленог за 12 месеци који претходе месецу у коме отпочиње коришћење одсуства, увећане по основу времена проведеног на раду, за сваку пуну годину рада остварену у радном односу у складу са Законом, а највише до пет просечних месечних зарада у Републици Србији (став 1.), а да се накнада зараде за лица из члана 10. став 1. тачка 1) овог закона која су била у радном односу мање од 12 месеци, утврђује тако што се за месеце који недостају до 12 месеци као зарада узима 50% просечне месечне зараде у Републици Србији, према подацима које објави републички орган надлежан за послове статистике, у месецу који претходи месецу отпочињања одсуства (став 2.).

Полазећи од цитираних законских одредаба којима су уређена питања права на накнаду зараде за време породиљског одсуства, као права од општег интереса, те круга лица који, у складу са законом, остварује то право и начина утврђивања истог, Управни суд је оценио да је оспорено решење донето уз повреду наведених законских одредаба, односно да наводи из образложења оспореног решења немају упориште у закону. Ово стога што је цитираним одредбама члана 11. Закона о финансијској подршци породици са децом прописан начин утврђивања висине накнаде за време породиљског одсуства, тако што је предвиђено да се иста утврђује у висини просечне основне зараде запосленог за 12 месеци који претходе месецу у коме отпочиње коришћење одсуства, односно да се накнада зараде за лица из члана 10. став 1. тачка 1) овог закона која су била у радном односу мање од 12 месеци, утврђује тако што се за месеце који недостају до 12 месеци као зарада узима 50% просечне месечне зараде у Републици Србији, према подацима које објави републички орган надлежан за послове статистике, у месецу који претходи месецу отпочињања одсуства. Имајући у виду цитиране законске одредбе и изведене доказе, назначене у оспореном решењу, а који се односе на висину остварене бруто зараде тужиље, Управни суд је нашао да се тужбом основано указује на то да је тужени своју одлуку у овој ствари донео противно постојећим доказима од значаја за законито одлучивање у овој ствари. Суд је притом имао у виду да је одредбом члана 27. Закона о финансијској подршци породици са децом прописано да се права утврђена овим законом остварују по прописима о општем управном поступку, ако овим законом није другачије одређено, из чега следи да се, сагласно одредби члана 149. Закона о општем управном поступку, као начелној одредби којом је уређено питање доказивања у управном поступку, чињенице на основу којих се доноси решење утврђују доказима и да се као доказ могу употребити сва средства подесна за утврђивање стања ствари и која одговарају појединим случају, као што су: исправе, искази сведока, налази и мишљења вештака, увиђај. Суд налази и да се тужбом основано указује на то да у одредбама Закона о финансијској подршци породици са децом није садржано овлашћење управног органа да своју одлуку заснује мимо постојећих, законом прописаних доказа од значаја за одлучивање по овом питању, при чему се, по схватању Суда, старање туженог о рационалном коришћењу јавних средстава не може вршити противно важећем закону који уређује остваривање одређеног права од општег интереса.

Суд је, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, решавао без одржавања усмене расправе, јер је одлука Суда заснована на утврђеној погрешној примени материјалног права од стране надлежног органа која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по жалби тужиље, из ког разлога није прихваћен захтев тужиље за решавање ове ствари у спору пуне јурисдикције, како је то тужбом захтевано.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је применом одредаба чланова 40. ст. 1. и 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде. У поновном поступку тужени орган ће, донети ново и на закону засновано решење, при чему је приликом одлучивања везан примедбама суда изнетим у овој пресуди, у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је, с обзиром на успех тужиље у спору, оценио да је основан њен захтев за накнаду трошкова спора, па јој је на име састава тужбе од стране адвоката, досудио захтевани износ од 11.500,00 динара, у складу са Адвокатском тарифом ("Службени гласник РС", број 121/12). Са изложеног, Управни суд је применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и одредби чл. 154 и 155. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11), одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 28.12.2017. године, 12 У. 5583/16

Записничар **Председник већа-судија**
Катарина Пецић Илић,с.р. **Жељко Шкорић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ